

des Princes &c. Janvier 1757. 9

partium studiis dicuntur, quibus dum fides habetur, satis compertum est tùm præteritorum temporum, tùm ætatis nostræ experienciâ, quod modis homines errare & falli, ac in transverso sum agi contingat.

Quia verò nonnulli animarum Pastores, Ecclesiæque Ministri pietate ac zelo commendati, hujusmodi conjecturis & præsumptionibus deferentes, dum ad sacrum Viaticum aliquibus ministrandum advocantur, animo anxii hærent, verentes ne id sine proprio conscientiæ periculo administrare non possint, certam subministramus agendi regulam quam sequentur.

Hoc itaque primum advertere debent an scilicet ei qui extremum Viaticum postulat cùm antea ad sacram Mensam accederet, Paschali præsertim tempore à loci illius Parocho ubi debebat, Eucharistica Communio administrata fuerit; si enim illi hæc in vita non fuerit denegata, argumento id erit, aut hominem illum ab omni labe immunem, aut saltem non verè notorium peccatorem reputatum fuisse; indeque sequetur Sacrum Viaticum eidem in exitu vitæ, publicè postulanti, denegari non posse; nisi fortè postquam olim ad Eucharisticam Mensam admissus fuit, & antè id tempus quo postrema Sacramenta requirit, aliquid commississe noscatur, quo publici & notorii peccatoris notam juxtà præmissa contraxerit. Ubi autem ex facti specie certum ipsis non suppetat fundamentum cui insistere valeant, aliundè verò validè adversus ægrotum præsumptiones & indicia gravia & urgentia militent, ob quem obortum sibi scrupulum rationabiliter deponere nequeant: in his rerum circumstantiis oportet eos, remotis arbitriis ægotantem alloqui, eique cum omni lenitate